

APPROVAL OF THE REPORT OF THE COMMITTEE OF PRIVILEGES 147
REGARDING THE DEFINITION OF THE TERM 'PRECINCTS
OF THE HOUSE'—COUNCIL

5th September 1960] [Sri R. Venkataraman]

'In item (1) *after* the words 'Council Chamber' and *before* the words 'the Chambers of the Chairman and the Deputy Chairman', *insert* the following:

'the place where the Members of the Council are required to assemble either under Article 175 or under Article 176 of the Constitution '."

Sir, when the report of the Committee of Privileges was presented to the House, the Leader of the Opposition, as the Chairman of the Committee, raised a doubt whether the definition of "the precincts of the House" would include a place where Members of the Council were required to meet in joint sitting. The words used in clause (1) (i) are, 'the entire Secretariat Buildings in the Fort St. George, including the Council Chamber'. It may be argued that since the joint meeting is held in the premises of the Fort St. George and not in the place where the Legislative Assembly meets, this definition is quite adequate. But when we make a provision in the rules defining the privileges, it is better not to make any provision for the existing circumstances but to provide for all contingencies. It may be that the joint meeting of the members of both the Houses may be held outside the Assembly Chamber. For instance, in Parliament, the joint meeting of the Rajya Sabha and the Lok Sabha is held in the Central Hall, which is neither the Chamber of the Lok Sabha nor the Rajya Sabha. Therefore we thought it better to include in the definition of the precincts of the House the place where the joint sittings of both the Chambers are held. The amendment, therefore, says, 'the place where the Members of the Council are required to assemble either under Article 175 or under Article 176 of the Constitution,' shall be deemed the precincts of the House. Sir, I move.

MR. CHAIRMAN: I take it that the motion is acceptable to the House. The question is:—

"That the Report of the Committee of Privileges regarding the definition of the term 'Precincts of the House' laid on the table of the House on 13th August 1960 with the following amendment, be approved:

'In item (1) *after* the words 'Council Chamber' and *before* the words 'the Chambers of the Chairman and the Deputy Chairman', *insert* the following:

'the place where the Members of the Council are required to assemble either under Article 175 or under Article 176 of the Constitution '."

The motion was put and carried.

(2) DRAFT OUTLINE OF THE THIRD FIVE-YEAR PLAN—*cont.*

MR. CHAIRMAN: I want to inform hon. Members that the House will rise at 4 o'clock to-day. Several members have expressed a desire that the House may rise early so that they may go to the aerodrome to give a send-off to the Finance Minister. I have got twelve speakers for to-day. I cannot put them all in. I fix a time limit of five minutes for each speaker.

[8th September 1960]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, may I suggest that the speeches need not be cut down to five minutes each and that members may be given ten minutes each? In the discretion of the Hon. Chairman, a longer time may be allowed if he thinks a longer time may be given. To accommodate the convenience of hon. Members, I am willing to postpone my reply to the 10th September when the House will in any event meet. My reply alone may be posted for the 10th, and the rest of the time given to the members to participate in the discussion.

MR. CHAIRMAN: Even with this great concession, all the Members may not get a chance. However, I will make it ten minutes.

SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR:

கனம் சேர்மன் அவர்களே, இன்றைக்குப் பேசுவதான மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத்திட்ட நகலின் மூலமாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்லுவதற்காக இந்த வாய்ப்பை எடுத்துக் கொள்கிறேன். இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே விவசாயத்துக்கு முதல் இடம் கொடுக்கப்பட்டு பல துறைகளிலும் விவசாயம் பெருக வேண்டும் என்றும் விவசாயிகள் நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்றும் பல திட்டங்கள் வகுத்திருக்கிறார்கள். அதிலும் நீர்ப் பாசனம் முதலிய விவசாயத்துக்கு வேண்டிய வழிவகைகள் எல்லாம் அதிலே கண்டிருக்கிறது. விலைக்கட்டுப்பாடு கொண்டு வரும் நேரத்திலே விவசாயிகளுக்கு அது கஷ்டமான நிலையாகத் தான் இருக்கும். இப்போது விவசாயிகளுக்கு நன்றாக விலை கிடைக்கிறது. அதன் மூலம் விவசாயிகளுக்கு வருவாய் அதிகமாகக் கிடைத்தாலும் விலை நிலையாக இருக்கவேண்டுமென்று தான் நினைக்கிறார்கள். விவசாயிகளின் பொருள்களுக்கு கட்டுப்பாடு வந்துவிடுகிறது. ஆனால் விவசாயிகள் வாங்கும் படியான பொருள்களுக்கு விலை கட்டுப்பாடு இருப்பது இல்லை. உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமேயானால், பருத்தி விதையை எடுத்துக் கொள்ளலாம், இன்று பருத்திப் பொதி விற்கும் விலையைப் பஞ்ச விற்கும் விலையையும் பார்க்கும்போது பருத்தி விதையை விலை குறைத்துக் கொடுக்கலாம். பஞ்சுக்கு விலைக் கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. பருத்தி கிடைப்பதிலே கட்டுப்பாடு இருக்கிறதே தவிர பருத்தி விதை வாங்குகிற விவசாயிகளுக்கு பருத்தி விதைக்கு விலைக்கட்டுப்பாடு இல்லை என்று இந்த இடத்திலே சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இப்போதெல்லாம் பருத்தி விதையை அரைத்து அதிலிருந்து ஒருவிதமான எண்ணெய் எடுக்கிறார்கள். அப்படி எண்ணெய் எடுத்த பின் மிச்சம் உள்ள பொருளில், விவசாயிகள் வாங்கிக் கால் நடைகளுக்குக் கொடுப்பதற்கு வேண்டிய சத்துக்கள் இருக்கின்றன. அதில் சந்தேகமில்லை. அதே நேரத்திலே அதிலே இருந்து எண்ணெய் எடுக்கக் கூடிய மெஷினை வைத்து எண்ணெய் எடுப்பவர்கள் தாராளமாக வாங்குகிறார்கள். அதில் லாபம் இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு அதை வாங்கிக் கொடுப்பதற்கு முடிவதில்லை. விவசாயிகளுக்குக் கட்டுப்பாடான விலைக்குக் கிடைப்பதில்லை. அதனால்

5th September 1960][Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradia]

சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கூட, ஒரு இடத்தில் 'Cotton seeds oil' எடுப்பதைப்பற்றி கனம் அமைச்சரவர்கள் நமது சபையில் விளக்கமாகச் சொன்னார்கள். அதையும் நான் படித்துப் பார்த்தேன். இதைப் போல பல தொழில்கள் சர்க்காரிலே நடத்துவதற்காக, பெரு ரக, சிறு ரகத் தொழில்கள் நடத்த கட்டடங்கள் கட்டிக் கொடுக்கிறார்கள். அவைகள் எல்லாம் நகரத்துக்குப் பக்கமாக இருக்கிறதே தவிர நகரத்தைச் சுற்றிலும் இருக்கிறதே தவிர, கிராமப்புறத்தில் இல்லை. அதைப் போல் Guindy Industrial Estate இருக்கிறது. அதைப் போல் திருப்பூரில் கட்டப் போகிறார்கள். கோவையில் பொள்ளாச்சியில் கட்ட இருக்கிறார்கள். ஈரோடிலும் கட்டியிருக்கிறார்கள். இவைகள் எல்லாம் நகரத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கின்றனவே தவிர கிராமப்புறத்தில் கட்டிக் கொடுத்தால், கிராமத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கு நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். பல தொழில்கள் நடத்துவதற்காக சர்க்காரே நடத்தப்போவது தவிர, Private parties, Private Limited அல்லது Public Limited Companies களுக்கு, சர்க்கார் உதவி செய்யத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். இது மிகவும் வரவேற்க வேண்டிய விஷயம். இதிலே அதிகமாக சர்க்கார் நடத்துவதை விட, ஆங்காங்கு இருக்கிற அன்பர்கள் பொதுமக்கள் ஒத்துழைத்து அவர்களே நடத்துகிறோம் என்று வரும்போது சர்க்கார் உதவி செய்யத் தயாராக இருப்பது கண்டு நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

அடுத்ததாக, கால்நடை வளர்ப்புக்கு வேண்டிய எல்லா சௌகரியமும் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. நல்ல முறையில் தொகை ஒதுக்கி நல்ல செயல்கள் செய்யவேண்டும் என்று கண்டிருக்கிறது. ஒரு பெரிய பால் பண்ணை வைக்க இருக்கிறார்கள். இப்போது சிறிய முறையில் வைத்து இருக்கிறார்கள். 3-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டகால முடிவுக்குள் ஒரு நல்ல உயர்ந்த ரகப் பால் பண்ணையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக பம்பாய் நகரத்துக்குப் பக்கத்தில் பம்பாய் கார்பொரேஷன் நடத்தும் ஆரே காலனி என்று சொல்லும் பால் பண்ணையை மிக நல்ல முறையில் நடத்தி வருகிறார்கள். என்னவென்றால், இங்கே வாடகைக்காருக்கு லேஸென்ஸ் கொடுப்பது போல், அங்கே இவ்வளவு அதிகமாக எருமை வைத்துப் பால் கறக்கலாம் என்ற முறையை வைத்திருக்கிறார்கள். அதைக் கையாண்டால் நல்ல முறையில் அந்தத் தொகையை உபயோகப் படுத்த முடியும் என்று சொல்கிறேன். பால்கறந்து கொடுக்க வசதிகள், மாடுகளுக்கு வைத்திய வசதி, சிகிச்சை வசதிகள் எல்லாம் பண்ணையில் செய்து கொடுத்து, மாதக்கடைசியில் அல்லது இரண்டு மாதத்துக்கு ஒரு தரம் இரண்டையும் கணக்குத் தீர்த்தால் அவர்கள் போடும்படியான முதலுக்கு வேண்டிய interest கிடைக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

[8th September 1960]

AN HON. MEMBER: வாரா வாரம் கணக்கு தீர்க்கலாம்.

SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR: வாரா வாரம் என்று கூட வைத்துக் கொள்ளலாம். பம்பாயில் ஆரே காலனியில் செய்கிறார்கள். அதற்கு ஒரு Retired Officer ஐப் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர் நல்ல முறையில் பார்த்து நடத்தி வருகின்றார்.

அடுத்ததாக மாட்டுத்தீவனம். இந்த இடத்தில், இரண்டு விதமாக ஒரு இடத்திலே தீவனப்பண்ணை, ஒரு இடத்தில் மாட்டுத்தீவனம் என்று குறிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இதற்காக சில லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடத்திலே எனக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை. நான் புரிந்து கொண்ட அளவிலே என்ன நினைக்கிறேன் என்றால், தீவனம் உற்பத்தி செய்வதற்காக சர்க்காரிலே பண்ணைகள் ஏற்படுத்துகிறார்கள். அது சர்க்காரிலே வைத்து நடத்தலாம். ஆனால் யாராவது பொதுவாக இருக்கிறவர்கள் நாங்கள் தயார் செய்து கொடுக்கிறோம் என்று private sector -ல் வந்தால் அவர்களுக்கு இந்தத் தொகையைக் கொடுத்து உதவினால் இன்னும் நல்ல முறையில் நன்றாக நடக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். மாட்டுத்தீவனம், தீவனப்பண்ணை என்று இரண்டாகப் பிரித்து இருக்கிறார்கள். கனம் அமைச்சரவர்கள் இதை அவர்களுடைய பதிலிலே சொல்வார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். மாட்டுத்தீவனம் என்றால் என்ன, தீவனப்பண்ணை என்றால் என்ன என்று எனக்குப் புரியவில்லை. இதைப்போல் பல துறைகளிலும் அநேகமாக எல்லாக் கிராமங்களிலும் புதிதாகக் கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டு வருகின்றன, பொதுமக்கள் ஒத்துழைப்பின் காரணமாக.

டாக்டர்கள் விஷயத்தில் எடுத்துக்கொண்டால், நிறைய ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டியிருக்கிறார்கள். 3-வது திட்டத்தின் மூலமாக இன்னும் கட்டப்போகிறார்கள். கிராமத்தில் டாக்டர் வந்து வேலை செய்ய ஏதாவது தனியாக subsidy கொடுத்தால் தான் முடியும். நகரத்தில் இருக்கத்தான் ஆசைப்படுகிறார்களே தவிர, கிராமத்துக்கு வந்து வேலை செய்யத்தயாராய் இல்லை. அதே நேரத்திலே Maternity Centres -ஐ எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, கிராமப்புற ஆஸ்பத்திரி என்றாலும் சரி அநேகமாகக் காலியாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் டாக்டர்கள் வருவதில்லை. இன்றைக்குக் கூட ஒரு கேள்வி கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் கேட்டார்கள். கனம் ரெவின்யூ மந்திரி பதில் சொன்னார், "பல இடங்களில் காலியாக இருக்கிறது; ஏனென்றால் டாக்டர்கள் எங்களுக்கு கட்டுப்படி ஆவதில்லை, கிராமத்துக்கு வந்து காரியம் செய்ய முடியவில்லை என்று சொல்கிறார்கள்," என்று;" முன்பு எல்லாம், மலைவாசத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கு தனியாகச் சலுகை கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போதும் கொடுத்து வருகிறார்கள். கிராமப்புறத்திற்கு சர்க்கார் நியமிக்கக் கூடிய டாக்டரைவிட ஜில்லா போர்டு டாக்டருக்கு எல்லாம் சம்பளம் குறைவு. சர்க்காரிலே நியமிக்கின்றவர்களுக்கும் மற்ற எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரி சம்பளம் கொடுத்து கிராமத்தில் வேலை செய்கிறவர்களுக்குத் தனியாகச் சலுகை கொடுத்தால்

8th September 1960] [Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiar]

இந்தத் திட்டத்திலே பல நல்ல காரியம் செய்ய முடியும். அப்படிச் செய்தால் இவர்கள் கிராமத்திலே சென்று வேலை செய்வார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, எனக்குக் கொடுத்த கால அளவு முடிந்து விட்டதால், முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman Sir, I am very thankful to the Hon. Leader of the House for having made an enlightened speech at the time of moving this motion with regard to the Third Five-Year Plan. In fact, I was transported to an industrial sphere when he just enumerated the various industries that have been started in this State. We are very thankful to him for having improved our State industrially. But at the same time, it strikes me that we are at least to some extent going away from what the Father of our Nation wanted us to do. He gave us a warning that our country should not be a replica of the western civilisation. The Hon. Leader of the House stated that India lagged behind when other countries went forward with industrialisation at the time of the Industrial Revolution. Now the object of this Government as well as that of the Central Government seems to be to industrialise India in order to make it self-sufficient. Now this question of self-sufficiency takes us to the question of needs. Needs naturally depend upon the fancies of the people as also the necessities. There is what is called an amenity and there is something that is called a necessity. Now if our country should really be economically self-sufficient without burdening the tax-payer, it should see that only such of the industries as form the necessities are developed and industries that cater to amenities are not encouraged by the Government. As an illustration, I can say that somehow or other, in order to satisfy the people's needs which have grown according to western civilisation, we are more for making things which people buy rather than for making things which are really necessary. We are pleased with the manufacture of money purses when we do not have really the money required to be put into those purses. We are after ever-silver things, we are after glassware; we are after plasticks and we are setting up plants for manufacturing these. Our original aim was to encourage indigenous industries, (The Hon. Sri R. Venkataraman : Also.) like pottery, etc. Now in the course of my study of the draft plan it was gratifying to find that in the name of crafts, village industries are tried to be developed. But at the same time, I would like to submit to the Government that it is in the hands of the Government to turn the civilisation. Now it is taking huge strides in all unnecessary directions. The Governments at the Centre and in the States have now brought in so much of legislation that they can now control each and every activity of man. Nobody can deny the fact that our exports and imports depend upon the habits of the people to some extent, especially imports, and also on the activity of our people in the field of agriculture and industry. When once we want to regulate these things it is but necessary—though the State is not a totalitarian State—to have a pattern of life. That pattern of life must be such as will not depend on anything from the West

3-40
p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [8th September 1960]

and not make our civilization take the strides which the West took and which they have at last found not very satisfactory for themselves. With all the wealth and material prosperity that the West has, there is very little contentment there. Let us realise this and also the fact that material prosperity is the ghee that makes the flame of avarice burn brighter. If we bear this fact in mind, naturally our civilization must be quite independent of the civilization which we want to imitate from the West. It is more of contentment that we want. Any amount of steel, any amount of cement and any amount of fancy goods that are now needed by the people will not bring them satisfaction. I thought that the approach to the Third Plan would be quite different from what it was with regard to the First and Second Plans. I think there were some statements made at the Central Government level that there should be more of a human approach to the Third Plan. With all the development in industry and agriculture, it is the human factor which has to be taken note of. I am very glad that from an investment of about Rs. 80 crores in the First Plan, they have gone up to Rs. 180 to Rs. 190 crores in the Second Plan and we are going to spend nearly Rs. 390 or Rs. 400 crores under the Third Plan. But, if we want to find out the actual results with reference to the man in the street, we are unable to find any difference. No benefit has come to him. It may be, rich people might have become richer. But what about the effect of the First and the Second Plans on the pavement dwellers, poor people and others who could not get any employment?

Now, it is really surprising to me that at every stage in the Government statements it is made out that the population is increasing. It is sometimes made out that the population is increasing by leaps and bounds. In one of the statements I found that during the five years of the Third Plan period there would be an increase of the population by 2 per cent. (The Hon. Sri R. Venkataraman: Per year). Then there is a statement that on account of the good position that the people have come to occupy, they may consume food to the extent of another 2 per cent. Thus they have taken 4 per cent increase for statistical purposes. I really wonder if there can be a rise in the population like that. Now, we know that our statistics have their own limitations. We cannot take them as they are and work out our schemes. If really the rate of increase in population should be 2 per cent per year then during the Britisher's rule—we had 150 years of British rule—the population must have been 1/8 of what it is to-day. Is it because that the Britisher had left our country that we have taken to increase of the population at this rate? Can it be anything like that in any country? Let us take the population growth in any part of the world. Nowhere has population growth been of that order. There is an argument that the death rate has gone down and the birth rate has increased. I do not know if really the death rate has come down. If it has, they must be really proud of that. But I must submit that the average age in India is only 23. A claim is now made that it has gone up to and over 40. Still we have to

8th September 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

reach the stage of Britain or New Zealand where it is 67. What I say is this. If the death rate has come down, we must be thankful for it. But if the birth rate has increased I cannot really understand how in a particular country especially after liberation from foreign yoke, there can be an increase in birth rate like this. If there are two persons, 'A' and 'B' and 'A' says: 'Well in spite of the increase in number in the family I will be able to feed them' and 'B' says: 'Well, well, we will have to limit our family. Then only we can prosper', whom would we prefer of these two? I would prefer the person who says: 'In spite of the increase in the number, I will produce and help them to live'. If really as per the statistics we have produced hundreds and hundreds of tons of paddy and other things why should we say that the population should get decreased? The question of birth control is a controversial one and even at question-hour today we had some wonderful replies from the Hon. Minister. What I say is, the Government should aim at bringing more lands under cultivation, increase food production and feed all the people instead of trying to restrict population growth. In fact, if India is considered a big country today it is on account of her population. India has been able to withstand many wars and others things because of her population. And if India is to rise up, it can be only by her population.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's time is up.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: I will finish in two or three minutes. What I say is, our country should have a pattern of life quite different from what is being aimed at in the Third Plan. With regard to the human approach, it must be to see that the nation is properly equipped through education. Though a grand sum of Rs. 40 crores has been provided . . .

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's time is up. Sri K. Balasubramanya Ayyar.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: I will finish in a minute.

MR. CHAIRMAN: No, I have called the hon. Member, Sri Balasubramanya Ayyar.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, we are very thankful to the Hon. the Leader of the House for having given us a Draft Outline of the Third Plan of the State as well as the Central Government. I also had the privilege of being a member of the All-party Legislature Committee. Therefore, I can claim a fairly rough acquaintance with all the problems that confront those in charge of planning in an underdeveloped economy. (Interruption.) I will speak in Tamil as suggested by the hon. Member, Sri Annamalai Pillai.

நன்மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, முன்னரவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றி வெகு விரிவாக, நன்றாக எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு புத்தகத்தை மத்திய சர்க்காரும் நமக்கு

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [8th September 1960]

அனுப்பியிருக்கிறார்கள், நம் சர்க்காரும் நமக்கு ஒரு புத்தகம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். நான் ஒரு பழைய மனிதன். இந்த “ப்ளான், அண்டெர்-டெவலப்ட் ஏகானமி” ஆகிய வார்த்தைகள் எல்லாம் எனக்கு இன்று வரையிலும் நன்றாகப் புரிந்ததே கிடையாது. அந்த வார்த்தைகளை அடிக்கடி உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. அதையெல்லாம் பெரியவர்கள் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நடந்தது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நடந்துவருகிறது. இந்தத் திட்டமெல்லாம் நிறைவேறியதில், இவற்றின் முழுப் பலன்கள் என்ன, இவற்றின் காரணமாக மக்கள் நல்ல நிலையை அடைந்திருக்கிறார்களா, திட்டம் முடிந்த பிறகு மக்கள் கிராமங்களில் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் ஒரு கமிட்டியினரோ வேறு சிலரோ நன்றாக விசாரித்து, நுட்பமான, விஷயங்களை கவனித்து, விஷயங்களை எழுதினால் நமக்கு திருப்தியாக இருக்கும். நன்றாக விசாரிக்காமல் எழுதக்கூடாது. நன்றாக விசாரித்து விஷயங்களை எழுதவேண்டும். இந்தத் திட்டங்களின் பலன்களைப்பற்றி ஏதோ பத்திரிகைகளில் எழுதுகிறார்கள். இந்தத் திட்டங்கள் கொஞ்ச தூரம் வரையில் பயனுள்ளனவாக இருக்கின்றன என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். நடுவில் மூச்சு விட ஒரு வருஷம் கொடுத்தால் என்ன? மூச்சுவிட நடுவில் ஒரு வருஷம் இருக்க வேண்டும் என்பது சர்க்காருக்கு என்னுடைய தாழ்மையான விண்ணப்பம். அந்த முறையில் தான் வீடுகளில் காரியங்கள் செய்வோம். பெரிய ராஜ்யங்களில் அப்படிப் பண்ணக் கூடாதோ என்னமோ, தெரியவில்லை.

3-50
P.m.

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 80 கோடி ரூபாய் தான் போட்டோம். அடுத்த திட்டத்தில் 180 கோடி ரூபாய் போட்டோம். மூன்றாவது திட்டத்தைப் பார்ப்போம். ப்ளானிங் கமிட்டியில் “நம் ராஜ்யத்துக்கு 1,000 கோடி ரூபாய் வேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். அதை “வர்க்கிங் க்ரூப்” பினர் 600 கோடி ரூபாயாக ஆக்கினார்கள். அதற்குப் பிறகு “ரியலிஸ்டிக்” கண்ணோட்டத்துடன் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அதை 400 கோடி ரூபாயாகக் குறைத்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் சொல்லும்போது புத்தகத்திலுள்ள சம்பந்தப்பட்ட பக்கங்களை குறிப்பிட்டால் நேரம் ஆகும். என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள் என்றால், எல்லாவற்றையும் நடத்துவதற்கு ஆட்கள் இல்லாததால் பணத்தைக் குறைப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கிராமங்களில் கூட வைத்தியர்கள் இல்லை என்பதை அறிந்தோம் அல்லவா? அதுபோல ஆட்கள் போதிய அளவில் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். “அட்மினிஸ்டிரேடிவ் பெர்ஸனேல்” போதிய அளவில் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆட்கள் இல்லாததால் அவளவு பணம் ஒதுக்கினால் திட்டங்களை நன்றாக நடத்துவது சாத்தியமாக இருக்காது, பணங்கள் லாப்ஸ் ஆகிவிடும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே அடுத்த திட்டத்தில் “யூஸ்புல்”—

9th September 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

ஆகச் செலவுசெய்ய முடியுமா என்று நன்றாக யோசனை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எனவே இந்தத் திட்டத்தில் 350 கோடி ரூபாயிலிருந்து 375 கோடி ரூபாய் வரையிலும் செலவு செய்யலாம் என்று தோன்றுகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம் ராஜ்யத்துக்கு 1,000 கோடி ரூபாய் வேண்டும் என்று சிலர் கூச்சல் போட்டார்கள். 600 கோடி ரூபாய் போதும் என்றார்கள். பிறகு அதைப் பரிசீலனை செய்தார்கள். பரிசீலனை செய்ததில், அது வெறும் திட்டமாக மட்டுமே இருப்பதாகக் கருதினார்கள். கைத்திட்டம் என்று சொல்வதில்லையா? அந்த மாதிரி அது இருந்தது. நடக்கும் முறையாகப் பார்த்து அதை 400 கோடி ரூபாயாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது இது இன்னும் குறையுமோ என்னமோ என்று தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டால், இது 700 கோடி ரூபாயாக ஆகுமோ என்னமோ, தெரியவில்லை.

இன்னொரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலில் ஒரு தடவை கவனர் அவர்களுடைய அட்ரெஸிலோ வேறு எங்கேயோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்: கீழேயிருந்து படிப்படியாகத் திட்டம் போட வேண்டும்; அதாவது, கிராம ப்ளான், ஜில்லா ப்ளான், ராஜ்ய ப்ளான், கடைசியில் “அபெக்ஸ்”—இல் அகில இந்திய ப்ளான் என்ற முறையில் திட்டங்கள் போட வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். பஞ்சாயத்து போர்டு, ஜில்லா போர்டு, ராஜ்யம் என்றெல்லாம் படிப்படியாக இருப்பது போல, ப்ளான்கள் விஷயத்திலும் படிப்படியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரியான முறையில் திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறார்களோ என்னமோ, தெரியவில்லை. வட ஆற்காடு ஜில்லாவை நன்றாக கவனிக்கவில்லை, செங்கற்பட்டு ஜில்லாவை கொஞ்சம் நன்றாக கவனிக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். ப்ளான்களுக்கு வருவாய் என்ன என்று பார்த்து நன்றாக எழுதியிருந்தால் நன்றாக இருக்கும். ஆனால் “ஆல்-இண்டியா” ப்ளான்கள் புத்தகத்தில் நன்றாக எழுதியிருக்கிறார்கள். “ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அனைக தொழிற்சாலைகள் வைக்க ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறோம்; அந்தத் தொழிற்சாலைகளிலிருந்து பணம் வரும்”, என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிப் பணம் வருமோ, இல்லாவிட்டால் “பணம் வரவில்லை” என்று கைவிரிப்பார்களோ தெரியவில்லை. முன்பு திட்டம் போட்டபோது “கோர் ஆப் தி ப்ளான் என்று சிலவற்றை வைத்துக்கொள்கிறோம். அவை தவிர மற்றவைகளுக்கு சாத்தியம் இல்லாவிட்டால், கைவிரித்து விடுகிறோம்” என்று சொன்னார்கள். ப்ளானை நடத்தினவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்? இரண்டு பெரிய குறைகள் இருந்தன என்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். “பாரின் எக்ஸ் சேஞ்ஜ் ரிஸெர்வ்” கொஞ்சம் கூட இல்லை, எத்தனையோ கோடி ரூபாய்க்கு இருந்த அது ரொம்பவும் குறைந்துபோயிருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது இன்னும் குறைந்து போயிருப்பதாக நேற்று பேப்பரில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [8th September 1960]

இது ஒரு குறை. இன்னொரு குறை என்ன என்று தெரிவிக்கிறேன். பளான் போடும்போது விலைவாசிகள் உயர்ந்துதான் தீரவேண்டும் என்று எல்லோரும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்களாம். விலைவாசி உயர்ந்தால் கஷ்டம்தான். ஒரு திட்டமான அளவே பணம் செலவழிக்கும் சக்தி உள்ளவர்கள் விலைவாசி உயர்ந்தால் அதிகம் செலவு செய்ய முடியாது. எனவே விலைவாசி உயர்ந்தால் வேலைக்காரர்களுக்கு அதிகச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது, தொழில்களுக்கும் அதிகச் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இது சுற்றிக்கொண்டே போகிறது. விலைவாசி உயர்வை கவனிக்கத்தான் வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். விலைவாசி உயர்வால் “இன்ப்ளேஷன்” ஏற்படுகிறது. இன்ப்ளேஷன் என்றால் பொருளாதாரம் உப்புகிறது என்று அர்த்தம். ஐந்துக்குப் பத்து என்று பணம் கூடுகிறது. ஆகவே பொருளாதாரம் அதிகமாகிறது. பொருள்கள் உற்பத்தி அதிகமாகிறது. பொருள்கள், பணம் என்ற இரு நதிகள் வரும்போது பணம் என்ற நதி மற்ற நதியைவிட வெகு வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தால் விலைவாசி உயருகிறது என்று ரோப்கே என்பவர் எழுதியிருக்கிறார். ஜெர்மனியிலுள்ள நிலைமையை அவர் பார்த்திருக்கிறார். அவர் சொல்வதைப் பார்த்தால் எல்லாம் நன்றாகப் புரியும். இன்ப்ளேஷன்தான் பணங்களுக்குப் பிரதானமானது. அது இருக்க வேண்டும் என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I point out that they received such enormous quantities of Marshall Aid and that is why they were able to combat inflation?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : But the proposition is that inflation is against planning. “இன்ப்ளேஷன்” காரணமாக திட்டம் போடுவது கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார் என்று சொன்னேன். அவர் எழுதியுள்ளதை வாசிக்க வேண்டுமென்றால், இன்று “டைம்” இருந்தால் வாசிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் ஐந்து நிமிஷம் “டைம்” கொடுத்தால் நானே வாசிக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member must finish his speech to-day.

(Sri K. Balasubramanya Ayyar resumed his seat.)

SRI N. ANNAMALAI PILLAI : கனம் அங்கத்தினர் தமிழில் ரொம்ப அழகாகப் பேசினார்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member need not stop abruptly.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : அது “Welfare, Freedom and Inflation” என்ற புத்தகம். அது ஆங்கிலத்தில்தான் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஆங்கிலத்தில் இருப்பதை வாசித்துவிட்டு அதை தமிழில் சொல்லுகிறேன்.

8th September 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

In the introduction by Graham Hutton, it is stated—

'We can accept as a working definition of inflation not the simple and obvious continuous rise in prices—for this is merely the effect of inflation—but the more causal swelling of the stream of money at a rate faster than that of the stream of things (goods and services of every kind) on which this stream of money is spent. Something keeps that torrent of purchasing power (of all kinds) swelling at a faster rate than the slower-growing flow of goods and services turned out. Instead of the two streams—both swelling from year to year—keeping matched in force, and parallel in pace, so that prices stay reasonably stable in their general level (though not, of course, any given price of any given thing), the money-stream continues in spate, but the flow of goods and services goes in more sluggish wise, now swelling, now contracting, like a river suffering from alternating periods of drought and rainfall. As this instability between the two streams—this unbalance between the supply of money and the supply of things on which to spend it—has now gone on for nearly twenty years of war and so-called peace, throughout the world as a whole, and shows scarcely a sign of being cured, it is worthwhile beginning at the beginning, and asking how and why the Great Change-over came about'.

4-00
p.m.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it about West Germany?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is about the whole world. The Leader of the House spoke about the countries of the world. We speak of the countries of the world so far as we know. Inflation - ஐப்பற்றிச் சொல்கிறார்கள். அதனால் நான் சொல்லுகிறேன் : எல்லா ஊர்களிலும் பணத்தைக் கொண்டு ஏகமாகப் போடுவதால் அதற்குத் தகுந்தபடி பொருள் பண்ண வழியில்லாததால், விலைவாசி உயரத்தான் உயரும். வழி வேறு இல்லை. உயர்ந்தால் உயர்ந்து விட்டுப் போகட்டுமே, கேஷமம் தானே, என்று கேட்டால், அதுதான் இல்லை. ஏனென்றால், 100 கலம் நெல் உற்பத்தி பண்ணுகிறேன் என்றால், கலம் 11 ரூபாய் வீதம் 1,100 ரூபாய் கிடைக்கிறது. நான் ஏன் 150 கலம் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும்? ஒரு சமயத்தில் ஒரு கலம் 13 அணா. அவ்வளவு குறைச்சலாக வேண்டும் என்று சொல்ல வில்லை. விலை உயர்ந்தால் சுலபமாகச் சம்பாதித்து விடலாம் என்பதால் வேலை செய்யச் சுறுசுறுப்பு இல்லை. எலக்டிரிக் ஊர் எல்லாம் போட்டார்கள். ஒரு சின்ன விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். இப்போது வேலை செய்ய இஷ்டமில்லை. அது இறைத்து விடுகிறது. முன்னால் ராத்திரி முழுக்க தண்ணீர் இறைப்பான். தானியம் வளரும். நெற்றியிலிருந்து வியர்வை கொட்டியது. இப்போது திருகினால் பட்டபவென்று தண்ணீர் விழுகிறது. இதிலிருந்து ஒரு பொருளாதாரத்தை தீர்மானித்து விட்டோம் என்று சொல்வது தப்பு. எல்லாவற்றையும் ரூபாய் கப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். உபயோகப் படுத்துகிறவர்கள் மனிதர்கள். திட்டத்தில் மனிதனின் மனது மாறாது. எல்லாவற்றையும் கவனிக்க வேண்டும். இன்னும் கொஞ்சம் பழைய வழியில் பேசவேண்டும் என்று நினைத்தேன். நண்பர்

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [8th September 1960]

அண்ணாமலைப் பிள்ளை அவர்கள் சொன்னார்கள். தமிழ்த் தாயானவள், திட்டத்தைக் கவனியுங்கள் என்று கதறுகிறாள் என்று. இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

195. Notification issued with G.O. Ms. No. 2752, Food and Agriculture, dated 9th August 1960, regarding amendment to the Madras Commercial Crops Markets Rules, 1948.

* D. Report of the Joint Select Committee on the Madras Chit Funds Bill, 1960 (L.A. Bill No. 5 of 1960).

* Sent by Special Messenger to all M.L.Cs. on 8th September 1960.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS